

3. Feb. 1845

FAKTA

Dato:
3. Feb. 1845

Sidetæl:
Dagbog D, side 7-8

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 249-
250

TRANSSKRIFTION

Fastelavns Mandag 3 Febr 1845.

Noget.

Jeg kan endnu ikke opgive Haabet om en Reise; jeg har endog skrevet en Klade til Ansøgning om Stipendium. Gid jeg kunde see Andet i en Reise, end Løsrivelse fra Alt, hvad her piner mig, dog det kan jeg, men jeg mener: gid jeg i Kampen med piinlige Forhold maatte see mit rette Liv; saalænge som jeg betragter [overstreget: det] dem som overgaaende uheldige Omstændigheder, ville de da ikke forlænges i det uendelige? Selv maa man gjøre en Ende paa Sligt, og idetmindste i Seieren over dem have en sand og stor Glæde. – Jeg hørte igaar en deilig Præken af Grundtvig over det deilige Evangelium: Christi Daab. Deraf tog han Anledning til Bemærkninger over Daaben i Almindelighed, hvad ret glædede mig, da denne er af de Ting i Kristendommen, jeg altid har havt vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som dog troende Theologer tillægge saa megen Betydning. Det vil jeg gjerne og kun, naar man udstrækker det til Fordømmelse over dem, som ikke ere døbte, da oprøres Noget i mig og forbyder mig at følge med; hvad der gaaer over min Forstand kan jeg agte og elske, men hvad der gaaer lige imod den, maa jeg bestemt forkaste. – Han sagde •8• "naar den Troende lader Tanken gaae tilbage over sit henrundne Liv, [overstreget: og] da farer den over den dunkle Barndom som Noahs Due over det øde Hav som bedækkede Jorden; men da staaer Daaben som den lille Olieqvist, Duen fandt til Hvilepunct. Naar Sacrementet er forrettet efter Kristi Indstiftelse, da er det et Tilsagn om Optagelse i hans Samfund, hvor din Tilgivelse og Syndsforladelse." – Saaledes omtrent kan jeg huske hans Ord, og de glædede mig meget, gid jeg bestemtere kunde opskrive dem, men paa den Maade er Grundtvig vanskelig at gjengive, derimod gjør hans deilige Sprog, begeistret som en Prophets, et dybt og uudsletteligt Indtryk, der seent glemmes, og dette skatter jeg høiere end opskrevne Erindringer.

at see det andetledes. Nu, som jeg denne Søndag eftermiddag har glædet
mig ved Bøllers Galskønm og min Lampe og min Pibe, seendes
at jeg imorgen glæde mig ved min Pensel og ved Nials Sags, og hver
dag skal herefter bringe mig Glæde. Maakee jeg da skal føle mest som
en Voltiguels, som i gamle Dage hos mine Forældre var Fædterdæck,
og snart glæmme at være fra Begjæret, hvis Skæbne jeg maatte
netop selv skal være. Eller, drømmer jeg mig atter? og skaffer mig selv,
hvad tror jeg da hader, hvad tror jeg tro præ? Nu! bort med disse Torsel!
Der Tante er sind: i sit Brev at seje sin Lykke og Glæde - Der kan
ikke betragte. — — — Jeg begjæredt Klagen sine private Følelser
med et glimrende Foredrag, hvor han tillæbte Forskjællene
mellem gættiske og græsk Architectur med megen Klarhed og Klæp-
sindighed. Sædvanne har jeg dog nogle gode Indtryk af denne Dag,
der var ikke spillet, og jeg vil mig lægge mig til Ro med den Tante:
at jeg er forvildet og prøver, om jeg kan gjere ligedan imorgen.

Fædterens Mandag 3 Febr. 1815.

Notit
Jeg kan endnu ikke afgjøre Maadlet som en Reiso, jeg har endog skrevet
en Klæde til Ansigning om Stipendium. Jeg vil kunde see Under i en
Reiso, end der vilde for Alt, hvad her findes mig, dog det kan jeg, om en
Dag senere, og jeg i Kampen med pinlige Følelser maatte see mit
rette Liv, realtunge som jeg betragter det som overgaaende i helhed
Omstændigheder, ville de da ikke forlænges i det mindste? Selve man
man gjore en Ende præ sigt, og ikke mindst i Læse en over dem
haves en sand og stor Glæde. — — — Jeg hørte ogsaa en lidig Tale
af Grundtvig over det delige Evangelium. Givstis Daad. Derefter
han Auldring til Bemærkningerne over Læsen i Almindelighed,
hvad det glædede mig, da denne er af de Ting i Kristen dommen,
jog altid har haft vanskeligt ved at fatte Betydningen af, og som
jeg hørende Theologer tillægger en megen Betydning. Det vil jeg gjorne
og tænke, naar man indtrækker det til Følelsesløse over dem som ikke
se datter, da prøves sigt i mig og fortjener mig at følge med,
hvad der gaves over min Forstand kan jeg ofte og ofte, men hvad
der gaves lige imod dem, maad jeg bestemt forkæste. — — — Man sagde:

8.
naar den Trængs ledes Tanken gaa tilbage over et henrindende
Liv, og da først ser over den dunkle Barndom som Nattes Liv
over det edle Maa som bedrøveligt Jordbr, men da staar deaeken som
den lille Olsgerist, Linsen faaer det klarblygsomt. Naar i Sacramen-
tet er forrettet efter kristi Andstiftelse, da er det et Tilraaen om Optagel-
se i hans Samfund, hvor der Tilgaaer og Sjælsforladelse. - saa
leder ontrent kan j. tænkes hans Ord, og de glæder mig meget, og
j. bestemte kunde opskrives som, men naar først Maade er fremstillet,
saa ønskelig at gjengive, dermed gjør hans sørlige Sprag, begerstret
som en Paapæte, et lyst og mildtlystet Andstift, der seer glom-
mes, og lille skatter j. haiver end opskrives i mindeindgang.

Angest
Jeg gaaer i en formelig Angest for det Publik, da j. skal underrette Kløjen
om min Afsejning: at indgive Ansøgning om Stipendium. Det maas
dog være Tegn til at j. er ubegreb og uvant med at handle
sels - j. som drømte om selvstændighed!
Det Næste fortæller.

Saa staar j. da i Begreb med at indgive min Ansøgning om Stipendium,
Gudsnaa, der maas bevidger! To Samtaler har j. haft med Kløjen i den
Aarsledning, han er ikke for at j. skal best, og har talt deaer Ord i den
Aarsledning, men ogsaa kjærligt har han talt og vist sit Sindelag
imod mig, som det sjældent trædes frem. Han sagde j. vilde blive et
let Bytte for den Fortæ, j. maatte føle mig tilladt af, Dusseldorfer saa det
som Mændene. Er det muligt, at han j. har pleied: mange Aar,
og troet, saa mit Livs Næse, saa det skal glom med? Han sagde:
at j. havde endnu ingen bestemt Tone ansøgt. Er det ogsaa muligt?
Lad da huer Værdik og huer Stemme, der klæng saa detlyst i mit
Øre, naar den kæn sagde: mit Billed var ægte dansk, og er det ægte,
saa det ikke gaaer egne Tænk i det Naturs som fangsledet mig
og blev Gjenstande for min Pensel? Naar det ikke det Sten, noget